

Óda

[Látó, 2012. július]

Ó, seggnyaló, te hős fáradhatatlan,
te nyelvi öttusázó, végbélérintgető,
te mindenki haverja s főleg azoké nemde,
kiktől vársz valamit, szerényen ne tagadd!
Mert benne vagy te minden testületben,
és minden elmormolt parancsban,
és minden elsúgott óhajban,
és egész elhibázott életünkben
élsz és uralkodol örökkön,
te csodás!

Ne törődj azzal, egykor mit szerettél,
hisz tán nem szerettél semmit sohasem,
csak a különféle elit seggeket,
hatalomtól kipárnázott vagy megcsontosodott farpofákat,
s főleg, mi közöttük él, a szép lyukat!

Messzire hangzó nyelvcsapásodat
mindig emlegeti minden karrierista takony,
akinek háza lesz különféle tetőkön,
titulusa és színekurája, kurvára színes ez az élet így!

Hát ne hagyd abba, hol még a meleg szar?!
Csak nyaldossál, nyelvcsapod ne pihenjen,
az ízét megszoktad, már hiányozna is,
jó kis barna íz az, hogy felednéd?!

Tűrhetetlen, hogy másnak is van nyelve,
s olykor éppen arra, amire neked,
ne hagyd, hogy legfőbb szerveid lankadozzon,
hegyibe hát, vagy hát a mélyibe!

S ha néha csüggedten közelg az alkony,
s tán arra gondolsz, a szar nem változik,
megnyugtatlak innen, a Déli-sarkról:
de a seggek feltétlenül, barátom!

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Demény Péter

Látó Szépirodalmi Folyóirat